RÓZSA ENDRE

A gömb árnyéka nyúlánk

Ki tudja még, mi minden szabadul ránk!
A gyorssal szemben rohan vonatunk,
de elhúz – s mi helyben rostokolunk.
Darázs sehol – s már belénk mart a fullánk.

Mindenki arcán bosszúság s ború ráng.
Az állapotos nő is mi vagyunk:
magzat-űrt szülünk s lelaffad hasunk.
Alkonyattájt a gömb árnyéka nyúlánk.

Már a vágyunk is fölöttébb esendő.
Hiába ragyog ránk a pőre emlő,
halfarkú sellő jobbra, balra sem lő.

Marad tehát a furtonfúrt „előre!"
De forr bennünk a cifra-cefre lőre,
s a végzettel évődve és evődve
csóvát vetünk a roggyanó tetőre.

Uncsi világ ez, uncsi.
Legjobb föld alá bukni.

Pont ő ne tudná mindezt? Ő ne?!

Az ősök mozdulatai

Tudod, hogyan kell vetni a magot?
Állj meg egy pillanatra!
S hogyan kaszálják a kalászt – tudod?
Gyarló a szó. És gyatra.

Aki keresztet vet – a keresztjét ne féltsd.
Két kezét
ne parancsold a magasba;
járjon a jobb – pokolba, mennyekért,
és vízszintesen is:
balról, nyílt szívvel, jobbra.

Melledre írtad – hosszabbítsd-e meg
négy égtájig kereszted?
Laza a szár már, megereszkedett.
Öröklétedből ezt kerested.

De őrizd jól: mint vetik a magot.
Emlékezzél az iker mozdulatra:
peng a kasza, ahogy suhogtatod
jobbról, nagy ívben, balra!

Mediterráneum

Elsápad idővel az emlék,
a hajnali hold halványabb.
Nem hat rám semmi jelenlét:
jövőmből a múlt szele árad.
Ha büszke vitorla hajóz el a ködben,
ha a gyertya lobog – s a hiánya se döbbent,
kicsikarni a kortalan „így vagy időtlen"-t –
ez az, mit a szív heve vágyhat.

Telítődik a nappal az éjjel,
a szákból a hal kificánkol.
Ezerszer ezernyi a fényjel,
s te mit sem tudsz a világról.
Csak akkor igéznek a csalfa szirének,
ha a szikla magánya felé visz az ének,
s a végtelen éjszaka szél-odújából
csend csillaga ég – s te hiányzol!